

טקס הזיכרון לחללי צה"ל – אנדרטה 2014

שרה עמית פרקש אחות שכולה :
רצית לעוף, רצית כבר הלאה
עם חצי חיוך עלית למעלה
מיליון כוכבים בשמיים
תופסים את הצבע שלך בעיניים
תן רק עוד שניה אחת, לומר לך שלום

הערב ירד על עירנו קריית ביאליק, צפירת הזיכרון המוכרת כל כך נשמעה, אך היא עדיין פולחת כל לב. אווירה אחרת, חרישית וקודרת השתררה ברחבי מדינת ישראל. קצבו של היום הואט והוא נבדל מקצב החיים התוסס של מדינתנו. ביום המיוחד הזה מתנגנים שירי ארץ ישראל היפים והאהובים; נשמעים סיפורי קרבות ומורשת.

יום הזיכרון לחללי צה"ל מציף את הרגשות ומעצים את הגעגועים. אין לכם יום ללא געגוע. אתם מתגעגעים היום ומתגעגעים בכל יום. יקיריכם חסרים לכם ברגעים הגדולים וברגעים הקטנים, ברגעים השמחים וברגעים העצובים. אתם חיים אותם אף שאינם עוד.

מיקי צוק ז"ל, בן הקריה, בן 29 בנופלו, נהרג ב-12.5.08. הוא הותיר אחריו את אשתו, תאיר, בחודש השישי להריונה. בנו אמיר נולד לאחר נופלו. כותבים הוריו שושנה וראובן צוק:

”שש שנים עברו, חלפו והזמן ממש לא מקל, שש שנים בלי החיוך, הצחוק המתגלגל, העיניים השובבות שלך... אמיר הבן המקסים שלך, גדל ומתחיל לחקור עליך... הרוח שלך עוד פה איתנו, היא לא תלך ולא תעלם, חושבים עליך יום וליל. אתה הרי שומע את שיחותינו הרבות אתך ותפילותינו אליך, אוהבים אותך ומתגעגעים, כל יום וכל שעה, שמור עלינו מלמעלה בן יקר.”

בן בר ז”ל, חלל צה”ל בן הקריה, נפל ב-21.2.2006, בן 19 בנופלו. אחיו, אורן, שנישא בינתיים והפך בעצמו לאב, כותב על החלל הריק ועל שמחת החיים שניטלה מהוריו:

”שמחת החיים שהייתה בבית לעולם לא תשוב. אני זוכר את הריקודים עם אימא ואבא בסלון לצלילי השירים שיצאו מחדרך, את צחוקה של אימא שעדיין מהדהד לי בראש שלא שמעתי מאז אותו היום. לקחת את זה אתך.”

אל תחושת האבדון, אל תחושת חוסר האונים. אל הגעגועים ולצער על מותם של יקיריכם, מתווסף גם כאב ההחמצה. לעולם לא נדע מה היה קורה אילו היו נשארים בחיים, אילו הקימו והרחיבו משפחות, אילו הגשימו ומימשו חלומות. יגונכם גדול, מנין תבוא הנחמה? אמר הנביא – **”מנעי קולך מבכי ועינייך מדמעה, כי יש שכר לפעולתך”**. לו יכלו הנופלים להיות עמנו היום, היו רואים מעשי ניסים בארץ הזאת. הם לבטח היו גאים בכברת הדרך שעברנו מיום הקמת המדינה וההישגים הרבים

שרשמנו בכלכלה, במדע ובמחקר, ברפואה, בספרות, בתרבות
ובכל רובדי העשייה והיצירה בארץ הנפלאה שלנו.

ששים ושש שנים נמשך סיפור האהבה שלנו עם הארץ הזאת.
ששים ושש שנים, בהן אנחנו מייחלים להשיב את החרב לנדנה.
אך הזמן כנראה טרם הגיע.

בטרם יחל יום-עצמאותנו וזיקוקי דינור בשלל צבעים ירקיעו אל
השמיים, נתייחד כולנו באחוות-אחים עמכם, בני המשפחות
השכולות. נאמץ אתכם אל ליבנו באהבה, ואת יקירינו נזכור
ונוקיר בחיי התרבות והיצירה של עירנו קריית ביאליק.